

— Mums jau tādā tradīcija, ka mehāniķis parasti pļauj pirmo vālu...

18

1970

Varētu saprast

— Gludi ir tikai uz papīra, — mans istabas biedrs viesnīca apgalvoja. — Dzīvē viss ir sarežģītāk... Tā sākās viņa stāsts.

Staru sovhozā 1966. gada septembrī sāka būvēt liellopu kūti. Protams, saimniecības vadītāju sirdis kaut kur dziļi gruzdēja nemiera, sak, diezin kā būs ar tiem termiņiem. Gan jau nu kaut kas gadīsies, gan jau laikā nepaspēs.

Pienāca pirmais termiņš, un Fermu neuzcēla arī līdz otrajam termiņam. Minēto objektu būvēja vairāk nekā trīs gadus un pieņēma ar dievu uz pusēm šā gada trīspadsmitajā janvārī. Šur tur aizsmērēja plaisas, atstutēja apšaubāmākos pakškus. Komisija parakstīja aktu. Ar norunu, protams, ka Gulbenes PMK trūkumus novērsīs līdz tādām un tādām datumam.

— Tā, bez šaubām, ir neejdzība, — izteicu savas domas.

— Ziniet, cilvēk, neejdzība tā ir, — istabas biedrs piekrita. — Un tomēr — gadās trūkumi. Tos var, ja ne attaisnot, tad vismaz saprast. Vai man vēl jāstāsta, ka pat jūnijā trūkumi nebija novērsti? Kūtmēslu estakādes nojume atdalās no pamatceltnes un aizdomīgi slīd uz tirumu pusī. Strādāts nevižīgi, pa roku galam. Tas pats gods, pareizāk izsakoties — negods, ar dzīvojamo māju pie fermas... Tur, tiesa, ēkas daļa prom neslid, bet ir citas nelaimes.

Manī jau auga sašutums, un es atkal pārtraucu stāstījumu:

— Varbūt arī sienās parādās plaisas?

— Jā. Bet vēl jaunāk ir ar kanalizāciju. Un kā lai tā darbotos? Visi staigā apkārt pusaizbērtai tranšejai un rausta plecus. Kas noticis ar caurulēm, neviens nezina. Arī tehnikās uzraudzības inspektors Leščovs. Par viņu gan nav ko brīnīties. Staros rets ciemiņš. Papīrus paraksta ar vieglu roku, pat celtni neredzējis. Bet, ja runājam par jaunlopu novietni tā paša sovhoza «Audilēs», tad par tās nobeigšanu kļūst tikai nenoteiktas baumas. No simt četrpadsmit tūkstošiem rubļu jūnijā bija apgūti — tas jāsaprot, ka izlietotā celtniecībā — ap sešdesmit pieci tūkstoši rubļu.

Vecās kūtis turas uz stutēm un goda vārda. Ko ieteiksiet darīt? Šūt teļiem kažociņus? Dārgs prieks... Celtnieki velk garumā montēšanu. «Lauktechnikas» viri domā: ko mēs rausimies pušu, ja celtnieki paši nesteidzas...

— Bet... kāpēc tad plāno ne-reālus termiņus?

— Jā, — istabas biedrs piekrita. — Tas tiešām nav saprotams. Varētu saprast daudzus trūkumus, bet kā lai attaisno šādu plānošanu?

... Kad braucu no komandējuma, vilcienā pasaziēri, laiku isinādami, spēlēja kārtis uz melošanu. Tas ir — liek vienu kārti, pieteic citu. Kuru pieķer melošanā, tam jāpacel visa sakrājušies kaudzīte. Zaudētājam ar ogli zīmēja melnas uzacis...

Žēl, bet par Staru celtniecību nevienam pat uzacis nav uzkrāsots...

O. MĀRCIS

2

Starp citu

Visu no viņiem atkarīgo vieglāk šķiet izdarīt tie, no kuriem nav atkarīgo izmaksas.

Notiek no statuves var ne tikai aktieri.

Savu viedokli ne vienmēr līdz pieņem savu patēstību.

Lauffāss gredzens — uz priekšu uzmeš lasu.

Dīvādams vienīgi cerības, neuzskatī sevi par filantropu.

Neudu prot izvērt arī tie vilto-tāji.

Daudzi dzīvāki ir ar mieru uzveikt uz pleciem visu pasauli nekā vienu mašīnu kartupeļu.

Nav nekā izturīgāka par daļiem cilvēkiem piemēroto imunitāti pret zināšanām.

Pafiesi laimīgi var būt tikai tas, kas spēj priecāties arī par sīku laimi.

M. ARAJS

Spurainas domas

«Kā slaucēja ar labām rokām un izslaukumiem darbojas deju kolektīva.»

«Komisija alkoholiķiem kvalifikācijas neizsniedz.»

«Gāja īpatsvars pie mums ir lielāks par rajona apmēriem.»

«Labotājam esmu nodevis polistēni, taču meistars ar to bija aizgājis atvaļinājumā.»

«Darbu firmā savienojusi atgrie-menā.»

«Brīgdienas lika apbalvot ar slaucēju.»

«Lūdzu uz rajona ceļiem parādīt ogu un sānu vietas.»

«Sakarā ar ekskursiju galējām mums paredzētāji stāvētiās.»

Norakstījis E. VIGANTS

Anglijas konservatīvo valdība pastiprinājusi, ka tā pieņems kara kuģus Dienvidāfrikas republikas rasiem.

Latvijas ziņa

DŽONS BULS: — UN AR VISSIRSNĪGĀKAJĒM NOVĒLĒJUMIEM!

O. Vindedals

PRIEKŠNIEKS

... Beidzot šī diena bija pienākusi! Zaķītis, nabaga Jēpaušs, kuru visi rāja, kuram vienmēr darīja pāri, par kuru visvairāk smējās, sēdēja Vilka krēslā. Dažus soļus no viņa, ausis nolaidis, pavisam pārbijies tu-pēja Vilks.

— Nedarišu, goda vārds, es vairs tā nedarīšu! — Vilks žēli gaudoja. — Neatņem man, lūdzams, prēmiju! Bija taču tikai piecas minūtes pāri deviņiem...

— Nesmilks! — Zaķītis Vilku strupi pārtrauca. — Tam nav nekādas nozīmes — piecas minūtes vai piecas stundas! Disciplinai jābūt! Un nelapi šeit! Marš, pie darba! Citādi vēl stingro rājienu izteikšu! Pie viena pasaki, lai ienāk Lācis...

Lācis ieradās pie Zaķīša neticami ātri. Tā vien likās, ka viņš būtu sēdējis turpat aiz durvīm un visu laiku pazemīgi gaidījis, kad Zaķītis viņu iesauks.

— Vairāk tā nedarišu, goda vārds, nedarīšu! — ķepainis sāka vaimanāt jau no sliekšņa.

— Neplāp! — Zaķītis arī Lāci aplūsināja. — Man te ienākušas ziņas, ka tu vakar dzēri medalu!

— Goda vārds — dzēru... — Lācis nemēģināja liegties. — Bet

vakar taču bija izejamā diena. Un mana sieva svinēja dzimšanas dienu.

— Tas nekas. Dzērājus neciešu! — Zaķītis bargi noteica. — Šoreiz iedošu tev tikai rājienu. Nākamreiz dabūsi apreķinu.

Izvedījis Lāci, Zaķītis žigli piegāja pie telefona un, uzgriezis Kurmja numuru, teica:

— Biedri Kurmi! Es tevi iecelu par ceha priekšnieka palīgu!

— Bet es taču esmu ceha priekšnieks! — Kurmis, pavisam uztraucies, kļiedru klausulē.

— Nekas! Turpmāk būsi ceha priekšnieka palīgs! Priekšnieka amatam vajadzīga augstāka kvalifikācija...

Ticis galā ar šo uzdevumu, Zaķītis izsauca sekretāri Lapsu, lai nodiktētu viņai referātu par darba laika lietderīgu izmantošanu.

Šai dziļi nopietnajā brīdī Zaķīti iztraucēja vētrains aplausis. Vissirsnīgāk aplaudēja Vilks:

— Bravo, Zaķīti! Bravo, Jēpauš! — Vilks sauca un sīta Zaķītim pa plecu.

Teātra izrādes un lugas ar pozitīvajiem varoņiem bija Vilka lielākā vājība.

J. JUZEFS

— TAS PRIEKŠNIEKS GAN IR KASKĪGS — IZTEICA RĀJIENU UZ LIDZENAS VIETAS!

V. ZAKS

Latvijas Nr. 10

Pētījumi par ugunsgrēku fondiem

Ekonomisko un neekonomisko zinātņu doktori pēdējā laikā sākuši pētīt ārkārtīgi nopietnu problēmu — vai ugunsgrēkiem ir kāds sakars ar fondiem vai nav.

Pirmajā brīdī problēma liekas drusku idiotiska. Neviens lāgā nespēj iedomāties, ka ugunsgrēki varētu izcelties sakarā ar kaut kādiem fondiem. Un tomēr! Zinātnieki ir neapgāzami pierādījuši, ka ugunsgrēku un fondu starpā pastāv ļoti ciešs sakars. Pie tam šis sakars ir acgārnī jeb, zinātniski izsakoties, pretēji proporcionāls. Ja fondu nav, ugunsgrēki var izcelties, ja fondi ir, ugunsgrēku izcelšanās iespējas kļūst ievērojami mazākas.

Savu sensacionālo atklājumu zinātnieki veikuši, pētidami elektriskos drošinātājus. Kā zināms, lietojot lāpītus drošinātājus, var puslīdz droši teikt, ka izcelsies lielāka vai mazāka mēroga ugunsgrēks. Ja kādam pret ugunsgrēkiem ir aizspriedumi, viņam no lāpītu drošinātāju lietošanas katrā ziņā vajadzētu atturēties. Diemžēl, tas ne katreiz ir iespējams — veikalos drošinātājus bieži nevar iegādāties. Tirdzniecības organizāciju pārstāvji ļaipni paskaidro, ka piešķirtie drošinātāju fondi neatbilstot iedzīvotāju pieprasījumam.

Kādreiz drošinātājus ražoja tepat mūsu republikā, bet pēc tam ražošanu pārtrauca. Pašreiz zinātnieki ciliģi pēta pārtraukšanas iemeslus. Daži domā, ka republikā ražot drošinātājus neesot bijis ekonomiski izdevīgi. Iespējams, ka tā ir taisnība. Tādā gadījumā atliek vienīgi noskaidrot, vai un cik reizes ugunsgrēki ir ekonomiski izdevīgāki par drošinātāju ražošanu.

Cerams, ka šajā ļoti svarīgajā jautājumā zinātnieki varēs konsultēties pie valsts plāna komisijas speciālistiem.

Etīķetes, par kurām jābrēc

Līdz šim vēl nebija noskaidrots, kāpēc zīdaiņi šad tad brēc. Bija izvirzītas 98 hipotēzes, bet tās visas likās stipri apšaubāmas. Nupat zīdaiņu pētnieki izvirzījuši 99. hipotēzi un, kā liekas, šī būs istā.

Zinātnieki pēdējā laikā uzskata, ka zīdaiņi brēc aiz sašutuma par pavirši noformēto autiņu dokumentāciju. Patiešām, katram autiņam, kas maksā 15 kapeikas, ir piesūta drēbes etiķete, uz kuras minēti tikai šādi dati: rūpnīcas nosaukums un adrese, preces nosaukums, modeļa numurs, izmērs, cenrāža numurs, drēbes artikuls, cena, šķira, nolāide, adreces cena, pārdošanas cena, standarta numurs, izlaidšanas datums un OTK kontroliera numurs.

Kā redzams, dati ir visai nepilnīgi. Zīdaiņi labprāt gribētu uzzināt vēl šo to, piemēram, autiņu ķīmisko sastāvu, svaru, izgudrojuma patentes numuru un citus tikpat svarīgus datus. Bez tam etiķetes vajadzētu izgatavot nedaudz lielākas, lai zīdaiņi tās varētu lietot par mutautiņiem ... Pašreizējais etiķešu izmērs 9x7 cm — tomēr, šķiet, drusku par mazu.

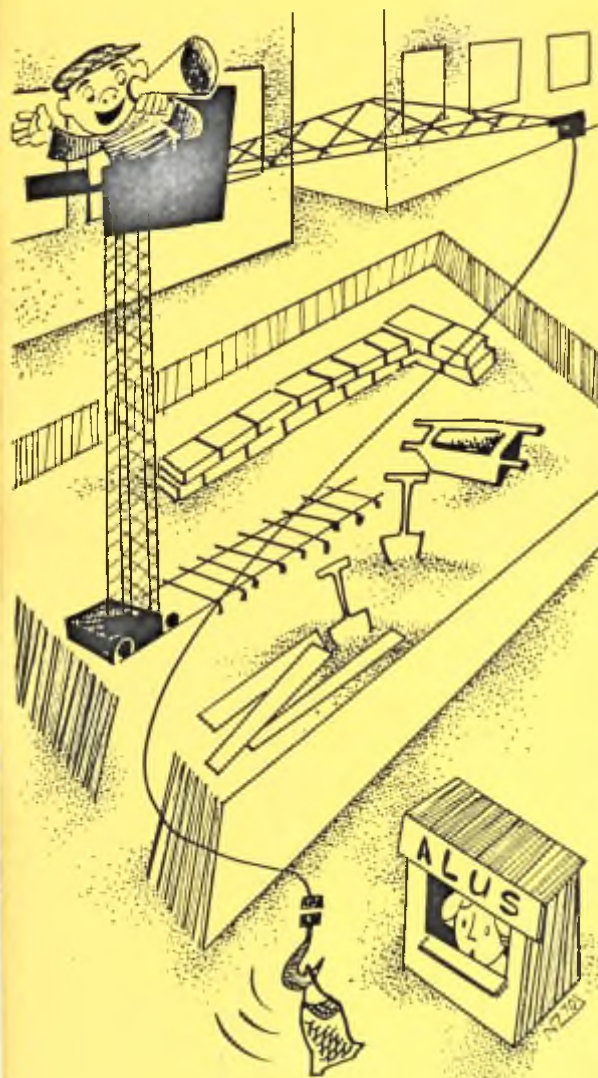
Zinātnieki ir pārliecināti, ka Viegļās rūpniecības ministrija jautājumu par autiņu un citu izstrādājumu etiķešu datiem pārdomās un datus attiecīgi papildinās. Tādā gadījumā zīdaiņi vairs nebrēks, bet smiesies.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

— VARAT BŪT DROSS: UZ MAMA RAKSTĀMGALDA NEKĀS ILGI NEGUĻ!

I. Maigallis

— IELIEC PĀRIS ALIŅUS, CITĀDI TE KĻŪST GARLAICĪGI!

N. Zvirbulis

«DZINTARKRĀSTA PUIŠI!»

G. Bērziņš

DRAUGU BŪŠANA

Nesen gluži nejausi uz ielas sastāju savu vienas bēdīgo Bērziņu, kuru nebiju redzējis kopš skolas gadiem. Viņš šo šo laiku bija ataudzējies vēderīnu, nēsāja brilles un rādīja pašpārliecinātā bāsa.

— Dzīvoju kā niere taukos, — viņš teica. — Pats se-
proti, tirdzniecības darbinieks ... Ja vajag melnos krus
man izgādā melnos ikrus. Ja sievai vajag zābakus, viņa
drīz vien ir zābaki ... Ja vēlies, arī tev varu šo to pagādāt.

Tobrīd man nevajadzēja it nekā, tāpēc mēs apmainījāmies
ar adresēm un šķirāmies ļoti apmierināti.

Pēc kāda laika pie mana dzīvokļa durvīm atskanēja ru-
nājot ar dažu detektīvromānu autoru vārdiem, trauksmais
zvans. Bērziņš, kas ievēlās istabā tūdaļ pēc zvana, bija ne
mazāk satraukts.

— Vai tie ir cilvēki? — viņš sūdzējās, bezspēcīgi atkrūš
krēsli. — Vai tā ir kārtība? Atnāk, apgaivo, ka strādā vei-
kalā, apsolā pagādāt gandrīz vai putna pienu, paņem naudu
un nozūd! ...

— Piešmauca? — precizēju.
— Tas nav īstais vārds! — Bērziņš eksplodēja. — Ap-
krāpāt! Izmantoja manu uzticību! Diskreditēja tirdzniecības
darbiniekus! It kā man nebūtu, kur naudu likt ...

— Pag, pag ... — es prāģīgi iebildu. — Tirdzniecības
noteikumos taču šāda izgādāšana nav paredzēta. Tātad par
risku atbildi tu pats.

— Ha! — Bērziņš teica, brīdi domāja un tad vēlreiz sa-
cīja: — Ha! Draugu būšana ir draugu būšana. Vai tu domā,
ka ir tāds tirdzniecības darbinieks, kas neizpalīdzēs savam
tuvākajam? Ja netici man, aprunājies ar Rīgas pirmā rūp-
niecības preču tirdzniecības uzņēmuma četrdesmitā veikala
vadītāju Iļugdiņu vai ar devīnpadsmitā veikala vadītāju
Samoniņu. Tu, piemēram, labu portfeli pat ar uguni nesamē-
klēsi, bet Samoniņai tuvi cilvēki dabūs, tiklīdz šī prece
parādīsies veikalā. Un trim portfeļiem, kurus šie «tuvie» lai-
kus nenopirka, sabojāja slēdzus, lai tikai tie nenokļūtu «ne-
piederošu» personu rokās.

— Skaidrs, skaidrs! — es iesaucos. — Roka roku mazgā.
— Jā, — Bērziņš piekrita. — Tāpēc jo apbēdinošāk, ka
šai godīgajā draugu būšanā ir ielavījusies krāpniece Maija
Druka un sēj mūsu starpā neuzticību. Vai es varu tagad iet
pie «Latrikotāžas» vairumtirdzniecības bāzes vecākās preču
ceļnieces Irīnas Paršakovas un teikt viņai: «Cienītā, es strādāju
tirdzniecības tīklā, jūs man šito, bet es jums — to ...»
Saki — varu?

— Kālab gan ne?
— Tālab, ka Druka tur jau ir bijusi, teikusi šos pašus
vārdus un apsolījusi pagādāt kažoku. Paršakova nekavējo-
ties piezvanījusi savai draudzenei Baltijas Dzelzceļa pārval-
des darbiniecei Marijai Dialektovai un raksturojusi Druku
kā labu un izpalīdzīgu sievieti. Vari iedomāties, kā jutās šī
paši Paršakova, kad Druka nozuda kopā ar trīsdesmit asto-
ndesmit pieciem Dialektovas rubļiem?

— Varu gan ... — teicu. — Kāpēc vajadzīgas tādas re-
komendācijas? Kāpēc vajadzēja censties apiet likumu ar li-
kumu?

Taču Bērziņš, šķiet, pat neklusējās manī.
— Vai es varu kaut ko sarunāt ar Rīgas otrā rūpniecības
preču tirdzniecības uzņēmuma divdesmitā veikala pārdevēju
Svetlanu Borodinu, — viņš turpināja sūdzēties, — ja Druka
bijusi arī tur un nozudusi ar sešdesmit pieciem zābaku pirk-
šanai iedotiem rubļiem?

— Nevarit! — es piekritu.
— «Astoriņā» man arī nevais neatleks, — Bērziņš īgnoja.
— Restorāna oficiants Arvīds Zaķis pēc principa «Dotis
pret dotu» iedeva Drukai trīsdesmit astoņdesmit piecus rub-
ļus ...

— Ai, ai, ai ... — ironiski novilku, — tad jau drīz vien
jūsu draugu būšana vienas krāpnieces dēļ pārsprāgs kā
ziepju burbulis.

— Nemaz neironizē, — Bērziņš saviebās. — Es nevaru
rādīties arī «Rīgas foto» desmitajā darbnīcā un lūgt kasieri
Adu Gamburgu uz savstarpējās palīdzības pamatiem ātrāk
izgatavot fotokartīnas, jo Druka tur jau šo palīdzību ir dis-
kreditējusi. Es nevaru mierīgu sirdi iet uz divdesmit sesto
fotodarbnīcu, jo tur brigādiere Larisa Flerova iedeva Dru-
kai septiņdesmit piecus rubļus ... Saki, ko man darīt?

— Tagad tu beidzot būsi spiests ielīst mūsu, vienkāršu
pircēju, ādā, — teicu. — Tagad tu sapratīsi, ka šis draugu
būšanas dēļ arī mums nav saldi.

Bērziņš brīdi domīgi klusēja.
— Paklau, tev nevajag vasaras kurpes? — viņš beidzot
vaicāja. — Es nesen iepazīnos ar vienu sievieti, kas strādā
apavu bāzē ...

Diemžēl, man liekas naudas, ko dāvināt nepazīstāmām sie-
vietēm, nav.

A. GRABULIS

— NAV NAV LAIK, VILBAID, KA NAUDAS MĀS TAGAD STĀV
PIE MĀMĀS! MŪ VIENREIZ VĀRĪ MIKROPI PĀSTRĀDĀT PĀ MĀMĀS!

Mīlo, Dadzi!

Sveiciens un cenšoties ar ve-
lopedzi, tieši kolekcijai! MEL
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... nepasniegtu tā, kā cilvēki
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai

... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai

Nepamatots aizdomas

... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai

... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai
... šis ir jautājums, ko cenšoties, lai

17. BUBULIS

MĀILOPS

U. MĀILOPS

Handwritten signature or note in the bottom right corner.

SPORTS

Soreiz runa nebūs par diez kādām supersecikstēm, kur no desmit kolhozu komandām piedalās veselās trīs, vai arī par sporta dienu skolā, kad bērnu galvenais uzdevums — skriet, lekt, kliegt un svilpt. Man gribētos pastāstīt par tiem sporta veidiem, ar kuriem mums, limbažniekiem, jānoņemam diendienā.

Viens no tādiem ir slāvēšana un turēšana. Jebkuras citas pilsētas autoostā, gaidot satiksmes līdzekli, varētu arī paslinkot — salikti iepirkuma somas uz sola, apsēsties, atpūtināt kājas. Limbažos tas nav iespējams.

Te ir jāstāv. Tā teikt, treniņš ar statisku slodzi... Vispirms — abām kājām, tad pārmaiņus — gan vienai, gan otrai. Tai pašā laikā rokas noslogo maizes klaipi, desas un pārējie veikalā gardumi. Zināt — lieliska visu muskuļu grupu izvingrināšanai Tiesa, mazdūšgākie to ilgi neiztur un sāk meklēt soliņus. Naivie! Tos pašus nedaudzos okupējuši vīrieši, kas pēc cīffiģiem mešanas treniņiem vairs nepavisam neturas kājās...

Mūsu pilsētas iedzīvotāji ir spiesti turpināt vingrojumu, pat sēžot parkā uz soliņa. Vīrietis šādā situācijā, nedaudz ieelpojis ceriņu smaržu, ķersies pie cigarešu paciņas. Kad dūmains batzāms izkūpējis gaisā, roka neviļus pastiepas, lai cigaretes galu ielidzinātu atkritumu tvertnē. Velti! Tādas tur nav. Nu ko, gana izsvārstījis cigaretes galu pirkstos, sēdošais sāk domāt... Ahā — sports! Var taču patrenēt roku mērķi svešanā. Viens, divi, un — trāpīts pienenei tieši pa galvu. Lieliski!

Pie reizes nedrīkst aizmirst arī to sporta veidu, kas Limbažos ir sevišķi iecienīts. Proti, baiss saišu vingrināšanu. Visbiežāk tā saistīta ar laukumu pie lauksaimniecības pārvaldes, kur apgrīžas pilsētas maršruta autobuss. Divainā kārtā šis laukums joprojām ir bedrains, dubļains un visa garā runāšana to it nemaz nav nolīdzinājusi.

Taču limbažnieki par šīm sīkajām neērtībām neskumst. Viņi saprot, ka tikai tās rada priekšnoteikumus sistemātiskām sporta nodarbībām. Un galu galā — vai tad sporta dēļ nav vērts nest vienu otru upuri?

S. ILENS

BEZ VĀRDIEM.

E. RUMBAIS

Ak pasaule, šī pasaule...

Bieži vien sabiedrība vēl neprot novērtēt tās istos aizstāvus un labvēlus. Cik daudz laika, enerģijas un veselības esmu tai ziedojis, bet pateicības nekādas... Vai neskaitāmas reizes neesmu ziņojis par nekārtībām savā darba vietā? Lūk, kaut vai par Čapuli — šo morāli pagrīmušo subjektu, kas pagājušo otdien, ejot no darba, iegriezās bufetē un uzklavējis tur veselās piecpadsmit minutes, vai arī par Kociņu, kas dzīvo pārī saviem līdzekļiem, jo dažas dienas pirms algas izmaksas azdēva Skardīnam piecus rubļus, vai par Otiņu, kas... Nē, tiesām, visu atcerēties nav iespējams!

Bet mājās? Mājas man jādzīvo kopā ar istiem ļaundariem. Kur gan neesmu par tiem sūdzējies? Gan sētniekam, gan kartības sargiem, gan darba vietā, gan bedru tiesā...

Nesen mani pat izsauca uz namu pārvaldi un brīdināja, lai izbeidzot, citādi saukšot pie atbildības un, padomājiet tikai, nevis tos bležus, bet mani! Pēc šiem pardojumiem rakstīju neatraudamies divas dienas. Un nav arī brīnums — tads birokratisms un vienaldzība pret iedzīvo-

tāju sūdzībām izraisītu dibinātu sašutumu pat miermīlīgākajā dvēselē.

Pagāja nedēļa un, kad grasījos nosūtīt kārtējo svarīgo ziņojumu uz attiecīgajām instancēm, pie manām durvīm pēkšņi kāds pieklaucēja...

— Vai šeit dzīvo pilsonis Tenkpediņš? — Jautāja cienīga izskata vīrs un, pamanījis manu piekriotošo galvas mājieni, turpināja: — Es atnācu sakarā ar jūsu sūdzībām.

«Tad beidzot tomēr taisnība uzvarēs!» ar gandarījumu nodomāju, bet skaļi teicu:

— Nūja, jūs tur visi laikam domājat, ka jokus dzenu, taču, mani uzklauzījuši, paši redzēsiet, cik stāvoklis ir nopietns, pat bīstams...

Svešais apsedās, atvēra portfeli, izņēma rakstāmo, papirus, paskatījās uz mani pavisam laipni (nobijas gan!) un jautāja:

— Kas jūs pašlaik visvairāk traucē?

— Kā, kas traucē? Vai tad jūs to nezinaat?... Vispirms, protams, kaimiņi — tas nedrīvēks Zakītis un abi Tūtiņi! Arī darba esmu spiests stra-

dāt kopā ar sabiedrībai kaitīgiem individiem. Bez tam mūsu sētnieks un namu pārvaldnieks ir rūdīti kukļņēmēji. Un vēl...

— Sakiet, lūdzu, kā tas izpaužas! — ciemiņš mani maigi, bet noteikti pārtrauca.

— Kā izpaužas? Jūs pat nevarat iedomāties! Kaimiņš Zakītis aizvakar tualetes telpā atstāja vecu avīzi, kurā, starp citu, bija raksts par to, ka delfīna smadzenes dažā ziņā esot pārākas par cilvēka smadzenēm. Vai jums jebkad ir nācies dzirdēt tiešāku apvainojumu?

Bet Tūtiņš pirms nedēļas virtuvē izteicās, ka būšot saulaina vasara, labi zināms, ka sakarā ar priekšniecības ļaunprātīgo rīcību man atvalinājumu šogad piešķirs rudem...

Uzklauzījis man ar acimredzamu interesi un līdzjutību, svešais vaicāja:

— Sakiet, vai reizēm jums neuzmōcas domas, ka visi mūnēte nelabvēli jums var nodarīt kaut ko pavisam ļaunu!

Aizkustināts no lielās līdzjutības, tūdaļ piekritu:

— Un kā vēl! Šai ziņā man ir droši pierādījumi! Tūtina no rītiem slauka koridoru ar pārāk slapju grīdas lupatu, lai es paslidētu un salauztu kāju, bet darba grāmatvedis Pelēcītis reiz piedāvāja man sviestmaizi ar desu, lai gan pats ēda piiku.

— Jā, lieta kļūst arvien skaidrāka, — pilsonis sacīja. — Atļaujiet vēl pēdējo jautājumu. Vai jūs naktis stipri svīstat?

— Nē.

— Tādā gadījumā stāvoklis ir nopietns, taču — par laimi — ne bezcerīgs. Acim redzot jūs esat pārpūlējis nervu sistēmu, meklēdams citos cilvēkos ļaunprātības un trūkumus... Lūk, te es jums izrakstīju dažas zāles... Ja tās nelīdzēs, ievietosim jūs klinikā... Uz redzēšanās!

Kad atjēdzos, ieraudzīju uz gaida recepti ar parakstu — «psihiatrs Plataispiere».

Tūdaļ, saprotams, sēdos rakstīt sūdzību. Bet tad padomāju un saplēšu to. Ja nu tiešām man nem un ievieto!

V. LEIŅS

Cien. „Dadzi”!

Gribu lūgt Tavu padomu, kā man rīkoties. Nesen galantērijas veikalā nopirku virskrekla pogas. Pogas kā jau pogas, tikai pielīmētas pie caurspīdīga papīriņa un tik pamaļīgi, ka nekādi nevar tās noraut. Mani, protams, ļoti aizkustina ražotāju rūpes par pircējiem. Skaidrs — ja jau pogas pielīmētas pie papīra, tās grūti nozaudēt. Tādas pogas ir ļoti parocīgi kolekcionēt un tādīt pazīnām. Papīra lapas taču var salikt vienā māpē un iznāks glīts albums...

Nu, bet ja es tomēr gribu pogas piešūt pie krekla, kā tad lai rīkojas? Acimredzot, ir vajadzīga īpaša instrukcija, lai pircēji zinātu, kādā veidā pogas dabūt nost no papīra un dabūt klāt pie krekla.

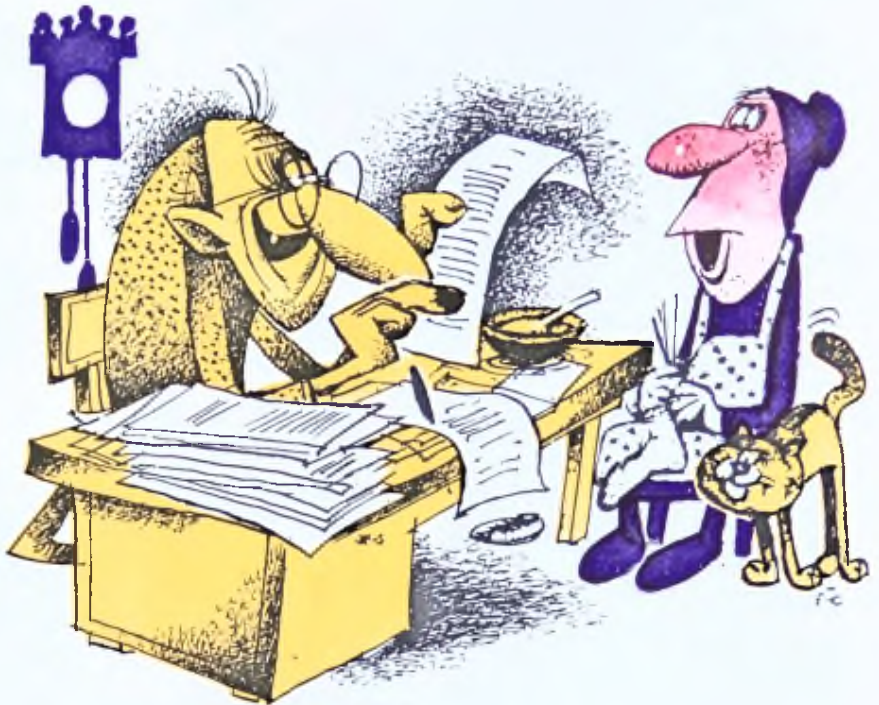
DŽ. LIGERE, AK-2 šofere

„Dadža” konsultācija

JAUTĀJUMS. Pēdējā laikā vairākās vietās gan Rīgā (Centrālajā autostacijā), gan Jūrmalā (Majoros, Jomas ielā; Bulduros pie pasta) uzstādīti automātiskie svāri. Kāda atšķirība starp automātiem un parastajiem svāriem?

ATBILDE. Atšķirība ļoti būtiska. Parastie svāri, lai gan ne visai precīzi, tomēr darbojas. Samaksājiet svērējam četras kapeikas, uzkāpiet uz svārtiem un viņš aplūveni pateiks, cik jūs sverat. Automātiskie svāri ir precīzāki, taču tie nedarbojas.

DR. SINEPE

— HA, HA, HA! NU RĪDZOT MŪSU KAIMIŅŠ PAGALAM!
— BET IESTĀDE TEV ATBILD, KA SŪDZĪBĀ MINĒTIE FAKTI NEAPSTIPRINĀS...
— TAGAD TIKAI JĀPROT IZMANTOT TAS, KA VIŅI TOS NOSAUC PAR FAKTIEM!

Ē O I S

KONKURSS

Tas bija pavasarī, kad pat drūmie pesimisti ir gatavi raudzīties uz pasauli caur rozainām brillēm, bet satīrīti tintes vietā labprāt iesūknētu pildspalvās cukurūdeni. Birkavnieks todien ieradās redakcijā ar uzblīdušu portfeli un, tikko pārkāpis pār sliekšni, nokomandēja:

— Ātrāk minerālūdeni, baltmaizi, nažus un dakšīnast! Tūlīņ sāksies degustācija...

— Pakleu, vecīt, šodien taču nav algas diena... — viens no līdzstrādniekiem smagi nopūtās.

— Un, vispār, — grūtsirdīgi piebilda otrs, — tu laikam esi sajaucis adreses: kārtīgā iestādē un vēl darba laikā ar šo sporta veidu nodarbošies aizliegts...

Izkrāmējis no portfela sainīti ar zāvētām butēm un veselu kaudzi dažnedažādu konservu kārbu, Birkavnieks paraustīja plecus:

— Nezinu, kādas kecerīgas domas jums, draugi, nāk prātā. Es personīgi šo degustāciju uzskatu par dienesta pienākumu!

Pret dienesta pienākumu pildīšanu neviens neuzdrošinājās iebilst. Tikai nodājas vadītājs paimteresējās, kā šādi neparasti pienākumi varējusi rasties.

— Redzi, — Birkavnieks centās nomierināt priekšnieka sirdsapziņu, — vākdams materiālus rakstam par zivju rūpniecību, es apbraukāju vairākus uzņēmumus. Un te, lūk, ir šo uzņēmumu jaunākās produkcijas paraugi. Tā ka esiet tik laipni — noskaņojie-

ties individuālai baudai un kolektīviem slavinājumiem!

Atkārtot šo aicinājumu divas reizes nevajadzēja. Pēkšņi nez no kurienes uzradās gelda piederumi, baltmaizes kukulis un pat minerālūdens. Svinīgā klusumā sāka šķindēt naži un dakšīnas. Pagāja minūte, otra, un tsi, bet tādēļ jo izteiksmīgi saucieni apliecināja degustētāju sajūsmu:

— Kolosāli!

— Svaigi kūpinātas mazstālitās butītes...

— Taisni kūst uz mēsl!

— Kaut kas fantastisks...

— Sīs diētiskās ķilavas bez garšvielām...

— Cik maigas un reizē pikantast!

— Ja ir kaut kas pārākš par tām, tad tikai anšovī!

— Nekāl ķilavas ar vīnu...

— Ar citronu...

— Ek, tā tik ir mantal!

— Nu, bet kā būs ar slavinājumiem? — Birkavnieks, pārlaidis degustātoriem skatienu, jautāja.

— Rakstīsīmi! — kori atsaucās līdzstrādnieki un, apskāpjūši pēdējo asaku, steigus devās meklēt kļūšanu stūrīti, kur nupat izbaudīto gastronomisko poēziju varētu pārkausēt puslīdz baudāmā proza.

Apstāpēt literātu entuziasmu priekšniecība negribēja. Taču publicēt pusdaci rakstu par vienu un to pašu tematu arī diez vai būtu lietderīgi.

Tāpēc redakcijas vadība nolēma izdarīt to, ko līdzīgos gadījumos parasti dara. Profī, izsludināja konkursu.

Sacensības gars bija pamodies un vīri pūlējās, cik nu kurš spēja. No konkursa izsludināšanas dienas nebija pagājuši ne divi mēneši, kad visi tā dalībnieki nodeva žūrijai savus satērējumus. Taču, kā jau lastlāji būs mantījuši, neviens no tiem netika publicēts.

Varat ticēt, autori šo faktu pārdzīvoja daudz sāpīgāk nekā lastītāji. Sevišķi nepatīkami viņus pārsteidza tas, ka žūrija nolēma rakstus žurnālā neievietot, lai gan atzina, ka visumā tie uzrakstīti veiksmīgi un daži pat spoži.

— Kā tad tā? — literāti brīnījās.

Taču žūrijas locekļi viņiem mierīgi paskaidroja:

— Saprotiēt, dārgie biedri, mēs degustācijā, diemžēl, neesam piedalījušies...

— Jūs mums nelicāt? — literāti sašūta. — Tas, vai zināt, ir apvainojums...

— Nekādā ziņā — žūrijas locekļi šo apgalvojumu kategoriski apstrīdēja. — Mēs i nedomājam jūs apvainot! Gluži otrādi — jūsu sacerājumi ir tik daiļrunīgi un pārliecināši, ka, lasot tos, mums radās vēlēšanās pašiem nogaršot minētās zivtīnas. Par nelaimi, novienā Rīgas veikalā mēs neko tādu nevarējām dabūt.

— Mjā... — konkursa dalībniekiem nebija ko iebilst. — Pagaidām

šo produkciju ražo ļoti nelielos daudzumos. Bet dažus izsfrādājumus neražo vēl nemaz...

— Nu, lūk, — žūrijas priekšsēdētājs skumji secināja. — Tieši tādēļ slavināt mūsu zivju rūpniecību vēl ir par agru. Un tomēr...

— Tomēr? — literātu acīs pavīdēja tāda kā cerības dzirksts.

— Jā, — priekšsēdis uzsvēra. — Un tomēr... mēs konkursu neatceļam. Vēl vairāk, mēs pat esam ar mieru piešķirt prēmijul Tikai liekas, ka to izpelnīsies kāds ārstatnieks...

Līdzstrādnieku sejas atkal izstiepās. Taču žūrijas locekļi smējās:

— Atklāti sakot, mums ir aizdomas, ka tas būs viens no Latvijas PSR Zivju rūpniecības pārvaldes vadītājiem. Un prēmija šim biedram pienāksies, ja viņš rakstiski paziņos redakcijai...

— Ha, ha, ha... — nu arī literāti sāka smieties. — Saprofam! Ha, ha, ha... Saprofam!... Jūs gribat teikt: ja viņš paziņos redakcijai, ka galvenā pārvalde ir radījusi uzņēmumiem nepieciešamos priekšnoteikumus, lai šo produkciju ražotu krieti lielākos daudzumos, lai jau drīzumā tās pietiktu visiem...

Patiesi, kāpēc gan neatzīt šāda paziņojuma autoru par mūsu konkursa uzvarētāju?

A. LOKS
V. VEKŠIS

Sapņojums

1.

Bij kādā Marsa pagalmā
Sen atzņivusi aka.
Uz svētkiem namu pārvalde
Tai blakus jaunu raka.
Ir gaisāks Ionis ūdenim
Un ļoti maza smaka.

Bet ūdens līrs te aizmīrsts sen,
To neņem preti māgas
Pat tad, ja nedzērājam draud,
Ka aizlies to aiz krāgas.
Kam slāpst, līe taisa dzeramo
No cukurbiešu brāgas.

2.

Uz Venēras pie veikala
Stāv rinda jau kopš gada.
Viens importjaku dabūja,
Un sākās liela kņada.
Bet pircējs zvērēja, ka viņš
Nav pārdevējam rōda.

Trīd aizvainoto bij tik daudz —
Ak, Krokodil un Dodzi! —
Ka atsaucīgā vadība
Steidz pārdevēju padzi.
Tāds liktens gaida visas lās,
Kas radus nēgrib atzi.

3.

Brauc tūristi uz Saturnu
No kaimiņrepublikām:
Aug mežos rieksti, dzērvenes
Un kas par baravikām!
Bet dzejnieki te iedvesmu
Var gūt atliku likām.

Uz mežu dodas kritiķi,
Un konstatēts liek, re, kas:
Te arī sunu sēnes aug,
Kas nav pēc augu sekas.
Un dzejnieki vairs neraksta,
Bet kritiķi lauž bekas.

— IR GAN MEISTARI! BOTU BIJUŠI PILNĀ, VĒL VĀRĒTU PIEDOT, BET JŪS TACU STRĀDĀJĀT SKAIDRĀ!

R. Tilbergs

NAUDAS REFORMA

Pastāv vairāki paņēmieni, kā celt veikala ienākumus. Taču visoriģinālāko, liekas, izgudrojuši Ogres patērētāju biedrības 8. veikala darbinieki. Viņi laiduši apgrozībā jaunu naudu! Precīzāk izsakoties, vērtspapirus, par kuriem var iepirkties tikai 8. veikalā.

Operācija notiek šādi. Ja kāds pircējs nodod veikalā tukšu dzēriena pudeli, konservu burcinu, vai piena trauku, viņam naudas vietā izsniedz čeku. Nevis kaut kādas nieka kapeiciņas, bet īstu vērtspapīru! Uz papīra ir veikala zīmogs, pārdevēja paraksts, datums un cipari, kas norāda banknotes nominālo vērtību. Ja nododat vienu limonādes pudeli, sanemat papīriņi 0,12 rub. vērtībā, ja puslīta burcinu — 0,05 rub. vērtībā.

Pircēji gan uz tādu naudas reformu skatās skeptiski un nemaz neslēpj savu neapmierinātību.

— Gribu īstu naudu! — daļa laba tantīna, nodevusi piena pudeli, uzstājas. — Par to piecpadsmit kapeiku talonu tik un tā neko nevaru nopirkt.

— Nopērciet divas pudeles alus, — pamāca pārdevēja. — Tēpat uz vietas izdzeriet, nododiet pudeles un senemiet vēl vienu taloniņu par divdesmit četrām kapeikām. Piecpadsmit plus divdesmit četri — tas jau ir trīsdesmit deviņas kapeikas. Bet par šo sumu jūs varat nopirkt darzeņu soļankul!

— Nēgrību šodien soļankul! — tantīna atkal nīkojas. — Šodien gribu ēst kukas.

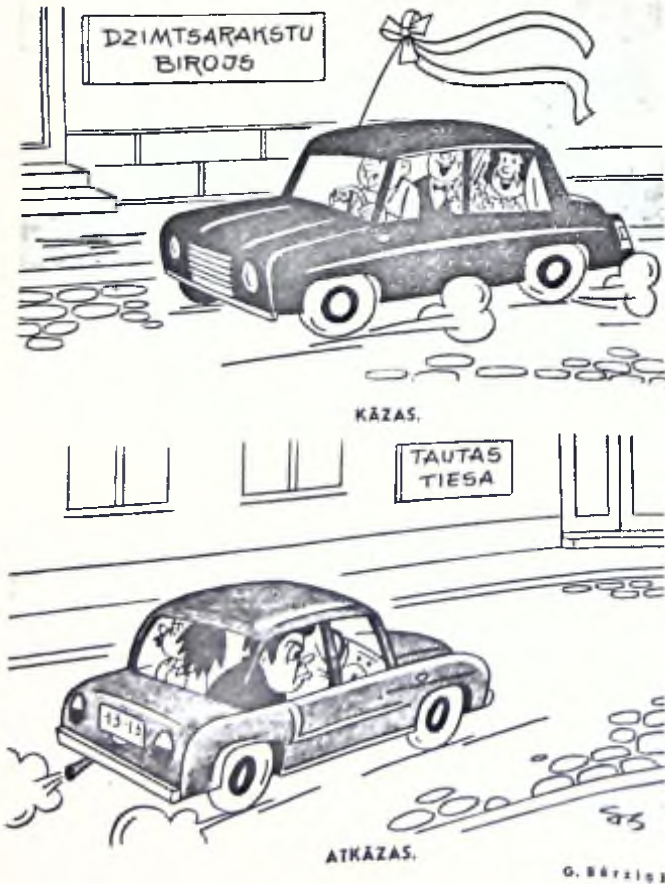
— Skat, kā izlepusi! — pārdevēja sarauc degunu. — Kūku mums nav. Pērciet sērķociņus vai etiķi.

— Nēgrību!

— Nu tad netraucējiet strādāt un ejiet uz citu veikalu!

Tā kā vērtspapīrs ir derīgs tikai 8. veikalā un tikai vienu dienu (kā jau minējām, uz talona ir norādīts banknotes izdošanas datums), pircējam gribot nēgrībot jāpērk sērķocīni, etiķis, alus vai vienkārši jāmet talons papīrgrozā. Kā vienā, tā otrā gadījumā veikals iegūst, iegūst, protams, arī pircējs. Viņam vairs nav jānēsā līdzī siķnaudas maciņš...

J. ODS
V. LIZITE

G. Bārziņš

PAVLIHA

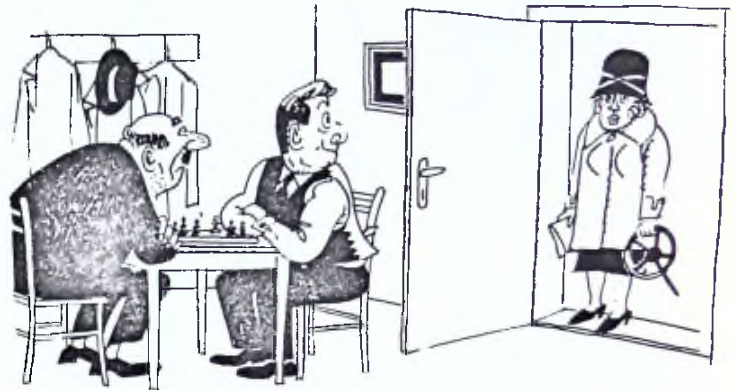
SLOVEŅU SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS,
IZNĀK ĻUBLĀNĀ,
DIENVIDSLĀVIJĀ.

— Skatles tikai, tu esi šeit, bet es domāju, ka tev šodien kāzas!
— Profams, bet tas nenozīmē, ka man visu laiku jāsēž mājās.

— Ja jums cietums nepatīk, varat vākties! Tur ir durvis!

— Mana sieva ir brīnišķīga, viņa nekad nepārnāk mājās tukšām rokām.

— Es labi zinu, ka esmu uzgriezusi pareizo numuru! Jūs esat pacēlis nepareizu klausulī!

Bez vārdiem.

— Lasīt neprotat! Ārsts pieņem tikai līdz sešiem!
— Es protu, bet suns, kas mani sakoda, laikam neprot.

Bez vārdiem.

— Jums būs mazliet jāpagaida. Pirms aizmigšanas esmu ieradis mazliet palasīt.

PĒC DIVDESMIT GADIEM

Piecos pēc pusdienas atskanēja durvju zvans. Viņa pameta skatienu spogulī, viegli uzbuzināja matu un atvēra durvis. Kāpņu laukumā stāvēja večuks. Rokā viņš turēja sarurcītu brūna papīra vistokli.

— Labvakar! — večuks nočāpstināja, tuvredzīgi piemiegtām acīm raudzīdamies sievietē.

Večukam bija izbalējusi nagēne un pinkainas ūsas. Starp nagēni un ūsām tupēja prāvs, apsārtis deguns.

— Ak, tas esat jūs! — sieviete, nevaljīgi slaucīdama priekšautā rokas, iesaucās. — Nāciet vien iekšā...

Večuks apjucis pasmaidīja un nedroši pārkāpa sliekšni.

— Trīs mūžības jāgaidai! — sieviete pukoja, raudzīdamās, kā viņš nesteidzīgi novelk mēteli un rūpīgi pieglauzī rūsgani sirmo maņu ērkuli. — Krāns jau otru nedēļu pil. Smaidis večuka sejā izplēnēja.

— Neesmu atslēdznieks, — viņš taisnojās. — Es...

— Vai, piedodiet! — sieviete iesaucās, vedinādama atnācēju istabā. Stūrī pie loga stāvēja televizors. Viņa piegāja tam klāt un noklikšķināja slēdzus. Aparāts nedarbojās.

— Nē, nē, arī televizors es ne-remonētēju, — večuks pakratīja galvu un izteiksmīgi piespieda rokas pie krūtīm. — Tas ir pārpratums. Es...

Sieviete nepatikā savaiktāja lūpas.

— Ne atslēdznieks, ne remonthe-niķis... — viņa īgni nopurpināja. — Kas jūs galu galā esat?

Večuks iesmējās sīku, drebelīgu smiekliņu. Vārēja manīt, ka situācija viņam ir nepatīkama un tomēr sagādā uzjaurinājumu.

— Nepazīstat vis, jā? — viņš apmierināts iesaucās. — Kur tie gadīt Pirms divdesmit gadiem piecos pēc pusdienas... Jelgavas autobuss. Atceraties?

Sieviete sasprindzināja atmiņu. Divdesmit gadu laikā braukts ar tik daudz autobusiem, trolejbusiem un citiem satiksmes līdzekļiem, ka atmiņa nespēja izlobīt vajadzīgo.

— Tas bija tik sen... — viņa kā atvainotamā sacīja. — Jūs droši vien esat kāds atālaķis radnieks? Sēdieties, ļūdz! Varbūt kafiju?

Večuks stīviem pirkstiem ilgi knibinājās ap brūno vistokli, līdz beidzot atfina to vaļā un galanti paklanījies, pasniedza sievietei trīs sarkanās rozes.

— Kas nu par radnieku... Sē-

tas mīetam kaimiņa zedeni! Bet visus šos divdesmit gadus es domāju par jums, meit.

Sieviete nīgrī sarauca pieri. Viņai bija vīrs, dzīvoklis un iedzimta anti-pācija pret nepazīstamiem zedeņiem.

— Piedodiet, nesaprotu...

Večuks brīdi klusēja, domādams kaut ko savu. Tad iekāsējās, notrauca no žaketes atlika neesošu putekli un paspēra soli uz priekšu.

— Toreiz Jelgavas autobusā, — večuks nedroši iesāka, — nebija brīvu vietu, jā... Es paņēmu jūs — tādu bižainu knīpu — uz ceļiem, un jūs teicāt... — viņš nopūtās. — Jūs teicāt: «Onkulīt, tu esi labs, pēc divdesmit gadiem es būšu tava sieva!». Te nu es esmu, jā!

Sieviete pārsteigta brīdi klusēja, tad jautri iesmējās.

— Es zinu — jūs esat mans lēvocis! Māte daudz par jums ir stāstījusi. Ik uz soļa velnu dzenot...

— Nē, — večuks skumīgi pakratīja galvu. — Tā ir patiesība, jā... Sieviete iesmējās vēl skaļāk. Večuks labprāt piebalsoja.

— Vai nu es, meit, nesaprotu: atnāk vecs sakārnis, muld par precēšanos... Bet tāda lieta — jūs teicāt, bet es, vecais mulķis, apsoltiju precēt.

Sieviete kļuva nopietna.

— Vai nu viss uzreiz jāņem par pilnu? — viņa novilkā.

— Bērnam bērna valoda, vai tur kāds strīdas? — večuks labsirdīgi pamāja. — Domā, man liela note te uzplīties? Bet ko lai dara — viss autobuss dzirdēja, jā. Un divdesmit gadi ir pagājuši.

Sieviete domīgi paraudzījās večukā. Viņš sēdēja, svinīgi saslindzis un nelaimīgs.

— Gribat, es atbrīvošu jūs no solījuma? — viņa ierosināja.

— Kā gan negribēt! — večuks atviegloti iesaucās, bet tūdaļ pat saduga. — Neiznāks vis — man autobuss ir liecinieks... Doto vārdus es nekad vēl neesmu lauzis un tev, meit, neiesaku!

Sievietes acis pavīdēja apjukums.

— Jūs droši vien nezīnāt, — viņa aizsmakusi ierunājās, — es esmu precējusies.

— Tur jau tā bēda, ka zinu... — večuks kļuva pavissam nelaimīgs. — Vai nu es aiz laba prāte. Bet solīts ir solīts. Ko lai dara — jums nāksies šķirties.

Sieviete pielēca kājās un izsteidzās gaiteni pie tālruņa. Māte bija mājās.

— Neatceros, meit, — viņa atbildēja. — Varbūt bija, varbūt nebija. Ej nu sazini, ko kurš kuram samuldi! — Bet viņš tagad ir klāt! — sieviete noraizējusies skaidroja.

— Tu neprasīji manas domas, kad precējies, — māte nevaljīgi teica. — Tu nevaicāji padoma, kad devi šo mulķīgo solījumu. Tu vienmēr esi bijusi patstāvīga. Pat dzīvot tu vēlējies atsevišķi. Tagad man dzīvoklis jābalsina, krīta veikalos nav... Būtu labāk talkā nākus!

— Es aiziešu, māti! — sieviete apsoltāja un nolika klausuli. Viņa bija inteliģents cilvēks un zināja: ar solījumiem nemētājas, dotais vārds jātur un nedrīkst ar savām rūpēm uzplīties citiem, pat mātei ne. Viņa zināja vēl daudzus sabiedrībā pieņemtus uzvedības noteikumus, izņemot vienu — ko darīt ar tādiem viesiem.

Uzmundrinoši pamājusi atspulgām spogulī, viņa šļūcošiem soliem devās uz istabu. Večuks nervozi smēķēja, bet, ieradzījies viņu, steidzīgi no dzēsa papīrosa galu pelnu traukā.

— Es nespēju... — pienākusi tuvāk, viņa gurdeni teica. — Gribat naudot? Es atdošu visu. Man ir!

— Ne jau tās dēļ es nācu, jā! — večuks pakratīja galvu. — Taisnībai pasaulē jābūt! Ne jūs, ne mani neviens aiz mēles neraustīja. Domājot, man bija liela note gaidīt šos gadus? Cik reizes precēties gribēju, bet aizvien solījumu atcerējos... Sieviete atslīga krēslā.

— Es saprotu... — viņa čukstēja. — Pienākums... Bet tā uzreiz!

— Kāpēc vīkt garumā? — večuks brīnījās. — Pensija man pieklājīga, dzīvoklis uz goda. Un neesmu jau bubulis, jā. Izšķirsies, saprecēsīties, pēc tam atkal vari šķirties.

Pie durvīm zvanīja.

— Vīrs! — sieviete iesaucās un izskrēja gaiteni. — Vīrin, — viņa satraukti stāstīja, — tur, istabā... Maza būdama, es solīju klūt par viņu sievu, un viņam ir pilns autobuss liecinieku. Tagad viņš atnācis man pakal...

Vīrietis nervozi norīja kaklā pēkšņi iestrēgušu kamolu.

— Precēt! — viņš iesaucās. — Un tu klusēj!

— Tas jau nebija nopietni, — sieviete taisnojās.

— Ja nebūtu bijis nopietni, šodien neviens tev pakal nenāktu, — vīrs loģiski secināja un, uzmanīgi pavēris durvis, ielūkojās istabā. Večuks sēdēja pie gaida un izklaidīgi raudzījās logā.

— Trakas lietasi! — vīrs piekrita.

— Nesaprotu, kāds velns tevī tirdija. Par mani tu padomāji? Ko tagad lai iesak? Solītais jāpilda...

— Tu arī... — sievietes acis sasnās asaras. — Un es, mulķe, ticēju, ka tu man palīdzēsi! Galu galā, tas ir tavs pienākums!

— Pienākums! — vīrietis domīgi alkāroja. Viņš bija pārliecināts, ka viņa pienākums ir divas reizes mēnesī atnest algu, ik vakarus nopirkt avīzi un izņemt atkritumu spaini.

Viss pārējais bija sievas personiskā darīšana, un svešās darīšanās vīrietis nemēdza iejaukties.

— Tāpat atsakies! — sieviete apņēmīgi satvēra viņu aiz piedurknes.

— Pamēģināt jau var... — vīrietis negribīgi norūca un atvēra durvis. — Labdien! — viņš teica.

— Tāpat jūs tas esat?...

Večuks klusociēšot pamāja un nedroši pašķīleja uz atnācēju.

— Ģimeni gribi izārdīt? — vīrietis pēkšņi sažņaudza dūres. — Es tev tūlīt...!

Večuks bailīgi ierāva galvu plecos.

— Sist gribat? — viņš žēli teica. — Par ko? Vai es aiz laba prāte šurp nācu?

Vīrietim rokas nošūka gar sāniem. — Redzi nu, siev, — viņš teica. — Domā, večuks aiz laba prāte nāca? Pati vainīga! — un, pievērsies večukam, piebilda. — Piedodiet! Man laikam tā nevajadzēja, bet...

— Nekas, nekās, — večuks samierinoši pārtrauca. — Es neļaujos, jā. — Un, palūkojies vīrieša druknājam augumā, brīdināja: — Tikai neiedomājieties kaut ko tādu, jā! Es arī darba vietai varu nosūdzēt!

— Jūs zināt, kur es strādāju? — vīrietis neticīgi iesaucās.

— Es visu zinu, — večuks atbildēja. — Jūs, piemēram, strādājat frestā, bet viņa, — mājiens sievietes virzienā, — veikala.

Vīrietis paraustīja plecus. — Jūs esat klūdījies. Mēs strādājam konstruktoru birojal

— Tas nevar būt, jā! — večuks neticēja. — Šis ir divdesmit sestais dzīvoklis?

Sieviete apvaldīja gaviles. — Nē, nē, nē! — viņa sauca. — Divdesmit sestais ir stāvu augstāk.

— Tieši vīrs mums! — vīrietis piebalsoja.

Večuks uzmeta abiem vērtējošu skatienu, domīgi pakošļāja ūsu galus, iefina rozes brūnajā papīrā un piecēlās. Vīrietis un sieviete aizturētu elpu sekoja katrai viņa kustībai.

— Nu tad es laikam čāpošu... — gērbdamas mēteli, večuks sacīja. — Ja kas ne tā, nenemiet jaunā — vecums... Un brilles mājās aizmirsu, jā.

Ar dobru būkski aizcirtās durvis. Vīrs un sieva saskatījās un uzsmaidīja viens otram.

— Kāda laimel! — viņa nopūtās. — Tas nebija mums, bet divdesmit sestajiem...

Slāvu augsstāk spalgi ietrinķķējās durvju zvans.

ZANIS EZĪTIS

AEROFOTOGRAFĪJA.

P. Ošvandovi

EKSPERIMENTS

— Tiešām nezinu, — sudzējās dzīvokļa saimniece, kamer laboju viņas gāzes pavadu, — kas manam Arro noticis. Vai redzat? Tā viņš pēdējā laikā tup sabozies uz laktas un spītīgi klusē. Bet putns taču māc runāt! Ai, kā jums derēja dzirdēt! Viņš ir tik apdāvināts! Nu, Arro, parādi meistaram savu māku!

Papagailis nikni lūrēja uz savu barotāju un sabozies klusēja. Saimniece turpināja:

— Es jau teicu: viņš ir bezkaunīgs! Viņš visu saprot un tāpēc tišām kaitina. Vai zināt, kad pienāks vakars un es iekritīšu gultā, viņš sāks ķerkēt kā nelabais: «Labrīt!», «Labu apetīti!» vai «Brauc ratā!». Reiz nakši Arro sacēla tādu traci, ka pamodās kaimiņi, zvanija pie manām durvīm un piedāvāja palīdzēt. Dabūju dzert sirdszāles. Vai manu dieniņ! Bet tagad, prakti, sēž, kā ūdeni mutē ieņēmis. Nu, Arro, parādi nu meistaram savu māku! Paloki mēlīti! Ak negribi vis? Tā jau domāju...

Putns nopurinājās un pagrīeza saimniecei muguru.

— Jā, jā, tā jau mēdz teikt: nepateicība ir pasaules aiga. Tu viņu kop un baro, skrien uz bodi pēc gardumiem, bet šis, re, asti vien griež.

Jūs, meistars, liekieties tāds gudrs un laipns cilvēks. Nu pasakiet, ko man ar to spītnieku iesākt! Jau vairākkārt stiepu viņu pie lopu daktera. Taču viss veltīgi. Putnam neesot nekādas vainas...

— Varbūt Arro ir mēnessērdzīgs? — ieminējās.

— K-ko? Mēnessērdzīgs? Vai zināt, tas gan var būt! Kā man pašai neienāca prātā?

— Lūdzu, atstājiet mus divatā, — pabeidzis savu darbu, uzaicināja saimniece.

— Viss velti! Viņš nerunās! Viņš ir tiepša! Viņš...

— Tss-ss! — pieliku rādītāju pirkstu pie lūpām.

Saimniece aplusa un lūrēja uz mums caur durvju spraugu. Apsēdos putnam iepretī. Papa-

gailis pieķēras ar knābi pie laktas un pagrīezās pret mani. Iestājos klusums.

— Viņš nerunās. Viņš ne... — saimniece nenocietās.

— Tss-ss-ss! — biju spiests to vēlreiz aplūcināt. — Jūs izjauksiet eksperimentu!

Tā mēs nosēdējām kādas desmit minūtes, viens otru vērodami.

— Tr-r-r-r-rššš... — Arro pēkšņi iekārcās kā zvēru dzinēju tarkškis. Un, galvu klanīdams, pēc brīža atkārtoja to pašu. Saimniece nepacietīgi minājās no vienas kājas uz otru.

— V-viņš runā! Ar jums runā! — saimniece nepacietīgi pieskrēja pie būra. — Malacis, Arro! Nu re, ko es teicu! Viņš prot runāt, ja tikai vēlas. Nu, parunā vēl, milulīt, parunā! Nu, taisi šitā: tarkš, tarkš, tarkš...

Bet papagailis atkal sabozās un parādīja saimniecei asti.

— Viss skaidrs, — es sacīju un piecēlos.

— Kas tad?

— Šaubos, vai ar jums viņš runās.

— Nū! Vai dieniņ, kāpēc tad tā?

— Ļoti vienkārši. Tapēc, ka jūsu klāthutnē papagailis netiek pie vārda.

K. LEKSIS

Briseles tubrālības

Sākumā bija draudzīgi rokas spiedi, smaidi, reportieri. Pēc tam kungi cieši aizvēra durvis, lika atnest vīnu un ķēras pie lietās.

— Mesjē! — francūzis teica. — Es neizmanātošu nelietīgi un velti jūsu uzmanību. Kāda nozīme runām, ja uz galda ir burgundietis, konjaks «Napoleons» un Sampanas dzirkstošais vīns? Mūsu vīni reibina kā sievietes, bet mūsu sievietes patik visai pasaulei.

— Sinjori! — kājās piecēlās itālietis. — Francūzietes ir skaistas, piekritu, bet viņas, un sievietes vispār, sarežģī dzīvi. Paklausieties, kā skan mūsu vīnu nosaukumi: «Chianti», «Lacrima Christi»... Debesu mūzika! Receptes kopš Dantes laikiem!

— Šteinvīns un reinvīns — vācietis uzstā dūri galdā. — Džērām un dzeršim! Kas par sievietēm un mūziku, Donnerwetter, ja parunā skaidri teikts: «Deutche können alle Plagen, aber keinen Durst vertragen»! Ists vācietis bez dzeršanas nedzīvo, bet jūs piedāvājat mums sulīgas, no kurām otrā rītā galva dzīnkst. Ists virietis par savu naudu grīb dabūt istu mantu, tādu, kas uzreiz izdzen no galvas visas rūpes un domas!

— Bet, mani kungi! — holandietis iesaucās. — Jūs taču esat pilnīgi piemirsuši cilvēces labāko daļu! Viss, par ko šeit runāja, attiecas uz vīriem, bet statistika liecina, ka Eiropā uz katrām 10 vīriem ir 13,8 sievietes un viņas izdzer 56% visu degvīnu, vīnu un konjaku, dodot priekšroku tomēr liķieriem.

— Vienu acumirkli, vienu acumirkli! — beļģis pamēģināja nomierināt iekaisušos kolēģus. — Mēs novirzāmies no tēmas. Mēs esam sapulcējušies, lai vienotos par vīna cenām un muitas likmēm kopējā Eiropas tirgū!

— Iedzērsim par Eiropu! — Luksemburgas pārstāvis pacēla glāzi. — Man, goda vārds, patik viss, kas te ir uz galda! Lai tikai būtu vairāk un lētāk!

— Es protestēju! — francūzis uztraucās. — Itālijā saule spīd cauru gadu, bet pie mums pūš atlantiskie vēji. Mēs nevaram līdzināties pēc cietim.

— Ak, jūs nevarat? — vācietis pārjautāja. — Tātad jūs pārdosiet par augstām cenām, bet mūsu rein-

vīns lai iet kā otrās skiras susla! — Lieku priekšā kompromisu, — itālietis iejaucās. — Mēs jums piedāsim lētu vīnogu sulu, bet jūs no tās brūvējat vīnu par visiem pieejamām cenām.

— Piekritu, — beļģis sacīja un pacēla glāzi. — Lai iet uz tubrālībām!

— Uz tubrālībām? Bet pašam ieliets Antverpenes baltais! — holandietis indīgi piezīmēja.

— Kungi, kungi, kāpēc mums jāstrīdas! — francūzis uztraucās. — Visiem arī tāpat zināms, ka mūsu vīni ir visslavenākie!

— Bet dzer tos galvenokārt vācieši! Vācija patērē trīs piektdaļas visu spirituozo dzērienu, ko ražo Eiropā. Tātad mums arī jāņem par cenām.

— Vivat! — luksemburgietis sašūpojas. — Vairāk un lētāk!

— Ei, jūs, uzmanīgāk! Aplējāt man krūtiņai! — vācietis sadusmojās.

— Tagad jūs pārliecināties, ka no Itālijas viņiem arī paliek neizmirstami iespaidi.

— Es saku: reinvīns un šteinvīns! — Chianti! Chianti! Chianti!

— Konjaks «Napoleons»!!!

... Kā raksta itāliešu prese, «kaulēšanās par vīnu cenām nedeva visiem pienemamus rezultātus». Pēc domu apmaiņas nervozā atmosfērā «sešu valstu delegāti» aizbrauca mājās, konstatējusi, ka šajā jautājumā Kopējā tirgū nav vienprātības.

Iši sakot, tubrālības atkal neiznāca.

G. MORIS

BEZ VARDIEM.

M. Zvirbulis

NEDĒĻAS NOGALES NAMINIŠ

Esmu nopircis nedēļas nogales namiņu. Tas atrodas mazā, klusā lapenu kolonijā. Kad līdzšinējais īpašnieks man nodeva atslēgas, viņš it kā garāmejot ievaicājas:

— Starp citu — vai jums ir radi?

Es ne pa jokam satrūkos un sāku jau nožēlot savu pārsteidzību, bet tad labais vecītis mani nomierināja:

— Varat būt bez bažām, mīlais draugs, viņi jūsu nervus bendēs tikai vienu reizi. Lieta tā, ka mēs esam izveidojuši kaut ko līdzīgu pašaisardzībai pret radu un pazīnu apmeklējumiem. Šo organizāciju var iedarbināt ar vimpela palīdzību.

Un viņš parādīja man neizskatīgu, melnu kardziņu.

— Kā to izdarīt? — es jautāju.

— Tā, — viņš atbildēja, uzvilkdams vimpeli virs namiņa.

Pēc dažiem acumirkļiem miermīlīgo klusumu pārtrauca gaidošs kompresors. Labajā pusē kāds sāka drausmīgi nepareizi pūst trompeti. Kreisajā pusē, šķiet, iekaucās ķēdes suns. Iespāids bija tāds, it kā visapkārt bērni būtu sabāzti uz iesmiem. Troksnis pārspēja pat stereomagneto fonu, kurā disharmoniski mainījās mezo-nīga džeza un kareivīga marša mūzika. Suknu sviras grabēja. Vēja rādītāji čīkstēja. Gaiļi dziedāja. Vismaz četri rīpjāgi ķērkdami zāgēja sausu malku.

— Paklausieties tikai! — namiņa iepriekšējais īpašnieks sacīja.

Šis uzaicinājums bija nevajadzīgs un būtu aizvainojis pat pilnīgi kurlu cilvēku. Divi motocikli, skaļi taurēdami, bez trokšņu slāpētāja drāzās pa šaurajām taciņām un apdvesa visu šo jandāniņu ar benzīna smaku. Eksplozēja petardes un smagā kalibra rotaļu spridzekļi. Tad iedunējās dobjas zvānu skaņas...

— Pietiek! — es kapitulēju. — To nespēj izturēt neviens cilvēks.

— Jā, jums taisnība, — teica iepriekšējais namiņa īpašnieks, — un vēl mazāk radnieks. Bet tā bija tikai izmēģinājuma trauksme. Jums vajadzētu paklausīties koncertu svētdien, kad būs klāt visi kolonijas iemītnieki. Protams, — viņš piebilda, — arī jums būs mazs uzdevums...

Viņš iznesa no namiņa milzīgu megafonu un iespieda to man rokās.

— Jums vajadzēs, — viņš teica, — laist valā mežoniģus khodzienus. Pameģiniet!

Es pameģināju. Bet viņš līdzietīgi pakratiņa galvu un teica:

— Nožēlojami, godājamais, pavisam nožēlojami! To spētu izturēt jebkura veca krustmāte ar vājiem nerviem. Paklausieties...

Un viņš ieaurojās megafonā tik mežoniģi, ka man sacēlās mati.

— Tā tas jādarā! — bijušais īpašnieks lepnī teica. — Bet vēl neviens meistars no debesīm

nav nokritis, gan jau jūs pāspēsiet iemācīties arī to.

Viņš uzsita man uz pleca un novēlēja piedzīvot daudz patīkamu brīžu manā jaunajā īpašumā.

Kas isti ar šo novēlējumu bija domāts, es sāku apjēgt sestdienas pēcpusdienā. Man iepreti mas-tā uzvijās melns vimpelis. Un trauksmes mēģinājums salīdzinājumā ar elles koncertu, kas tagad sākās, šķita mazsvarīgs sikums.

— Megafonu! — pēkšņi iesaucās mans kaimiņš kreisajā pusē. (Viņa ķēdes suns šodien likās sevišķi agresīvs.) — Kur ir megafons?

Es dariju visu, kas bija manas spēkos, un drīz piedzīvoju baiss lūzumu tāpat kā jaunības dienās. Bet, tā kā šajā mākslā vēl nebiju pienācīgi ielauzījies, manu pūlu rezultātus nevarēja pat salīdzināt ar kādas vecas dāmas izdarībām, kura pūta durvju atslēgā un laiku pa laikam smējās kā vājprātīga.

Pēc pusstundas mans kaimiņš atvadījās no saviem mīļajiem sievas vecākiem un nopēma vimpeli. Lai gan viņš ļoti noguris, jutos mazliet lepns par savu ieguldījumu kopējā cinā. Taču, domādams, ka tagad varēšu no dienas pūliņiem atpūties, biju rūgti maldījies. Mazliet vēlāk tracis uz-bangoja ar jaunu sparū un, kaut arī es neredzēju, kurā namiņā mīļie radīņi iebrukuši šoreiz. tomēr nākošo divu stundu laikā skaidri nopratu, ka visas šīs jezgas vainīnieks droši vien ir nolādēti stūrgalvīgs tips. Kad mēs viņu beidzot padzinām, bija iestājies vakars, un es pēkšņi satrūkos, sadzirdējis pogojam laktīgalu.

Lieki teikt, ka svētdienas rīts pārspēja visu iepriekšējo, jo bija gaidāma skaista diena. Es mēģināju slepeni aizgaļties projām, bet pašaisardzības organizācijas vecākais mani noķēra un nelaida.

— To jūs varēsiet izdarīt pēcpusdienā, kad, kā liecina līdzšinējā pieredze, viesu uzplūdi būs beigušies.

Nu un tad, protams, atnāca mani radi ar tēvocī Ervīnu un brāļadēlu Igoru priekšgalā. Es noliekuļoju milzīgu prieku un grībeju nekavējoties uzvilkt karogu, bet tēvocis Ervīns pateica, ka es varot šīs ausības atlikt. Lai palīdzot labāk no somas izkraut konservus.

Ja tēvocim Ervīnam runā preti, nekavējoties sākas skandāls. Atlika vienīgi cerēt, ka mans brāļadēls Igors, būdams pēc dabas nemierīgs zēns, pats uzvilks vimpeli mastā. Pūsis arī taisījās uzkāpt uz lapenes jumta, taču jūms ielūza un viņš krīzdams gandrīz salauza mazo pirkstiņu. Kamēr Igors brēca kā telš, krustmāte Elfrīda lasīja sprediķi:

— Nabaga bērns! Un tev nav kauna mūs ieģrūst neimā!

Krustmāte Erna nēmas mani aizstāvēt, bet tad iejaucās tēvocis Ervīns, kas ar savu bazūni pie-bļāva visu apkārtni.

Strīds vēl turpinājās pilnā spēkā, kad ieradās mani draugi. Un burzmā, ko izraisīja viņu ierašanās, — arī viņi, protams, enerģiski iesaistījās debatēs, — man beidzot izdevās uzvilkt mastā melno vimpeli. Bet acimredzot bija jau pārāk tumšs, lai citi namiņu īpašnieki to varētu saskatīt. Tādas vismaz bija manas domas, jo veltīgi gaidīju troksni, kuram vajadzēja palīdzēt man atbrīvoties no neaicinātajiem viesiem.

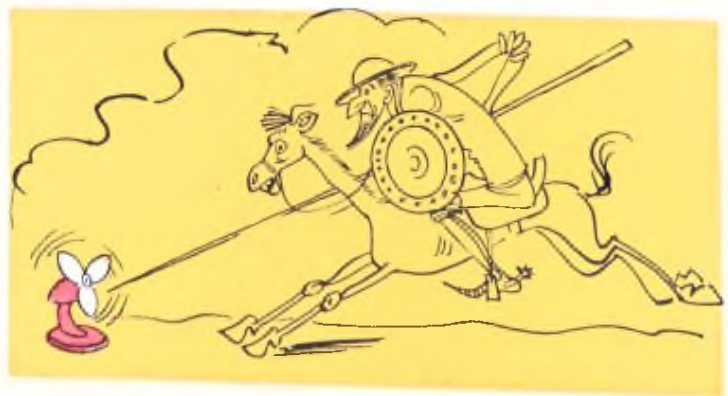
Otrā rītā pie manis ieradās pašaisardzības organizācijas vadītājs un skopiem vārdiem ieteica pameklēt citu nedēļas nogales namiņu — tādu, kas būtu novietots tālāk no kaimiņiem.

Viņš jutās dziļi aizvainots, jo, izrādās, mani draugi un radnieki ar saviem brēcieniem un trokšņošanu bija pārspējuši skaļāko pašaisardzības trauksmi.

«KLUSĀ DABA».

No «Dada» foto albuma.

BEZ VĀRDIEM.

P. Golvandovs

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Modestā [ASV] notika mis Citro-nas vēlēšanas. Saskaņā ar Ņūrijas komisijas lēmumu šo goda nosaukumu leguva mis Pegija Springza, kas saņēma arī naudas prēmiju 3000 do-lāru apmērā. Komisijas lēmumā ir teikts: «Izšķirošā nozīme lēmuma pieņemšanā bija dāmas sejai.»

Kādā Nīderlandes laikrakstā bija ievietots šāds sludinājums: «Jaunums televizoru īpašniekiem! Mūsu lampa, ko jūs ērti varat piestiprināt pie grā-matas, dod jums iespēju netraucēti lasīt televīzijas raidījumu laikā.»

Argentinietis Pardozo ir viens no sekmīgākajiem 11 m soda sitienu iz-pildītājiem pasaulē. Pēdējā laikā viņš iesitis 17 soda sitienus pēc kārtas. Tas izskaidrojams ar to, ka šis sportists briesmīgi šķielē. Neviens vārt-sargs nespēj noiekt, kurp lidos viņa sistā bumba.

Anglijas policija isā laikā izņēma no apgrozības viltotus Šveices fran-ku 2 miljonu vērtībā, jo banknotēm bija rupji un viegli atklājami defekti. Mazliet vēlāk izdevās arestēt arī nau-das viltošanas, pie kuriem atrada aug-stas kvalitātes angļu mārciņu klišējas. Steidzīgo «pārvaldīcēšanos» no mār-ciņām uz Šveices frankiem viltoņāji iz-skaidro ar to, ka viņi esot zaudējuši uzticību angļu valūtai.

Lai pārbaudītu, vai sievietēm tie-šām ir bailes no pelēm, kāds Londo-nas psihologs palaida peles sa-

naksmes laikā. Puse vīriešu tūlīt uz-kāpa uz krēsliem, kamēr sievietes uzsāka peļu mediānu.

Kāda norvēģu futbola komanda sastāv no sportistiem, kas strādā nakši. Reti kad futbolisti ierodas uz sacīkstēm izgulējušies. Reiz koman-das vārtsargs bija aizmidzis un pa-modās tikai tad, kad bumba jau at-rādās vārtu tīklā.

Kādā Filadēlijas [ASV] telefona būdā karājas plāksnīte ar šādu tekstu: «Mīļās pārisi! Arī lietus laikā ļaudīm šad un tad jāzvana pa tele-fonu.»

Kādās Alabamas štata [ASV] viesnīcas vannas istabā pie sienas karājas šāds uzraksts: «Samaksājiet vispirms viesnīcas rēķinu un tikai tad kāpiet vannā ar elektrisko bārdas skujamo aparātu rokā.»

Lincā [Austrijā] kādā alimantu lie-tā cietušā Annija H. izteicās šādi: — Mana pazīšanās ar gāzes pa-fēriņa kontrolieri Viliju B. sākās ar to, ka viņš pa jokam ieknieba man kājā. Diemžēl, tas nepalika bez se-kām.

45 gadus vecais ASV pilsonis Hjūlifs Ontiss Berlingtonā ieguvis

1969. gada pasaules čempiona titulu melošanā. Misters Ontiss ir atbrīvo-ts no obligātās čempiona medaļas nē-sāšanas sava amata pienākumu izpil-dīšanas laikā: viņš ir metodistu spre-dīkotājs.

Onkvudas [Mičigānas štata — ASV] laika prognožu birojs tikko bija pa-zīnojis laika prognozi pēcpusdienai: «Skaidras debesis, mērens vējš, kad debesis aptumšojās un sākās pēr-kona neaģis. Pirmais zibens spēriens ķēra biroju, iznīcinot daudz aparātu un mērinstrumentu.

Zigenes [VFR] laikrakstā «Siegener Zeitung» bija lasāms šāds sludinā-jums: «Piedāvājam par brīvu profes-ora ģimenē labi audzinātu, tīrīgu kaķīti.»

Kādā Briseles [Belģijā] policijas sastādītā protokolā ir teikts: «Kungs uzvedās tik briesmīgi, ka mēs ne-varējām viņu atstāt soliņu cilvēku sa-biedrībā. Tāpēc mēs viņu nogādā-jām policijas prezidijā.»

Kāda Austrālijas firma izvilka 30 km garu telefona līniju cauri me-žiem un stepēm. Kad darbs jau tu-vojas nobeigumam, strādnieki peķšņi ievēroja, ka ciems, ko vajadzēja pie-slēgt telefona tīklam, ir nodedzis. Prāvā pref pasūtījā, kas atteicās

maksāt par paderīto darbu, noskaid-rojās, ka firma uzsākusī telefona līnijas būvi 14 dienas vēlāk, nekā bija paredzēts līgumā.

— Ja darbi būtu uzsākti laikus, tie būtu pabeigti pirms uguns-grēka un mēs būtu varējuši pa tele-fonu izsaukt ugunsdzēsējus, — fer-meri protestēja, un viņus attaisnoja.

Dueļu laiks ir pagājis arī Fran-cijā. Tāpēc sāncensī — Bordo iedzīvotāji Gastons un Anri — vie-nojās sacensties gavēšanā. Kas ilgāk izturēs, tas varēs meiteni vest mā-jās. Gastons uzdeva cīņu pēc 3 die-nām. Mezdamies ar vilka apeliiti vīrsū šņicelei, viņš teica: — Es esmu tik ilgi gavējis, ka mi-lēstība man ir līdz kaklam.

Jau 4 gadus Rošelas [Francijā] pil-sonis Emils Turnāns slimību gadīju-mos ar savu ārstu konsultējas pa tele-fonu. Ārsts pa telefonu uzstāda arī diagnozi. Turnāna kungs par savu rīcību izsakās šādi:

— Kopš viņš mani vairs neredz, viņam prātā nāk daudz mazāk sli-mību nekā agrāk.

Kāda šķoti fermers govis labprā-tāk mēdza nogulties uz sausās šo-sejas nekā slāpajā pjāvā, tāpēc to īpašnieks nokrāsoja savu ragaiņu sānus ar fosforescējošu krāsu, lai tos nesabrauktu automašīnas.

Paskaidrojums

Sakarā ar sklerozi «Dadzis» bija aizmirsis, ka Ape tagad ir Alūksnes un nevis Valkas rajonā, un 10. numurā leviototo kritisko rakstu par Val-davas piesārņošanu kļūdaini adresēja Valkas rajona izpildkomitejai.

Lai līdzīgi gadījumi neatkārtotos, «Dadzis» apņemas turpmāk dūšīgi ešt jūras kāpostus, jo tie āgli aizdzēnot sklerozi un aizmāršību.

Pa „Dadža” materiālu pēdām

S. g. 9. numurā uz «Dadža» adātām bija uzdurušies Ludzas metālizstrā-dājumu rūpnīcā ražotie brāķu grābekļi.

Vielējās rūpniecības ministrs b. Vinogradskis paskaidro, ka konstruk-toru birojs pašreiz izstrādājot uzlabotu grābekļu konstrukciju. Brāķu grābekļu ražošana pārtraukta.

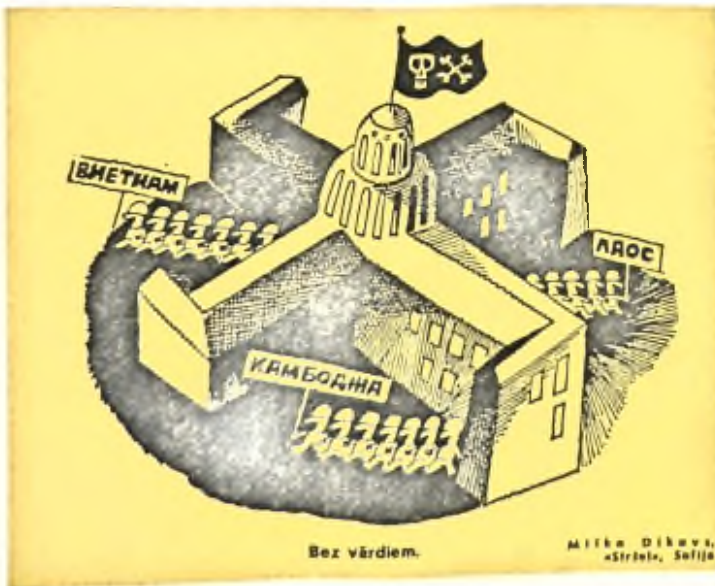
Tajā pašā numurā «Dadzis» skuma par četru sējmašīnu un divu auto-kravu izgāzēju drāmo likteni. Šis dārgās mašīnas kopš pagājušā rudens mētājās Cēsu dzelzceļa stacijā.

«Lauktēnikas» Tirdzniecības pārvaldes priekšnieks b. Pēliss atbild, ka sējmašīnas uz Cēsim atceļojušas bez dokumentiem, tāpēc tās tik ilgi gūlejušas zem kļoļas debess. Autokravu izgāzēji mēļājušies sovhoza «Drusti» un kolhoza «Vienība» vadītāju neizdarības dēļ. Tagad mašīnas esot beidzot aizvestas.

Tas, protams, ir ļoti jauki. Bet vēl jaukāk būtu, ja tamlīdzīgi gadījumi turpmāk nekad vairs nedkārtotos.

Par operatīvo fotogrāfu Adījānu «Dadzis» prīcējās š. g. 10. numurā. Cenšamies leviest darbā lielāku operatīvīvīti, viņš bija pasācis bāzi savā kabatā Ludzas rajona Sudzīves pakalpojumu kombināto naudā.

Tagad Adījānu operatīvajai rīcībai ir pielikts punkts. Ka ziņo minētā kombināto direktors, Adījāns tikšot saukts pie kriminālatbildības.

ĀRZEMIJU HUMORS

• DAILY MIRROR • NOIR ET BLANC
• PARIS MATCH • POURQUOI PAS!
• PUNCH • THE SATURDAY EVENING POST • STERN

— Ārsts tev parakstīja atpūtu nevis ziemas miegu!

— Pat ja nodzīvošu līdz divpadsmit gadem, sievietes nesapratīšu!

— Sarkanajā stūrītī «Titāns», zilajā — «18-196». Piecpadsmit raundi pa 3 minūtēm!

— Biūzīte no caurspidīgas organdas, pleci izsūti ar zelta aukliņu, viduklītis viegli ieņemts, bet svārciņi ...

DIETISKĀJĀ SANATORIJĀ

— Kas apēda misis Njūtonas jauno spilventiņu!

— Pēc piecām minūtēm būs kārtībā!

— Vai jūs nevēlētos uzspēlēt šahu! Jums nebūs fik garlaicīgi gaidīt.

Bez vārdiem.

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗИС»
[«Чертололол»]

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 14 (326). 1970

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors), Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs LKP CK Leikrakstu un žurnālu izdevniecība. Leikraksta «Cīņa» izdevums. Satīras un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālruni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-18-28. Iespēsts Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Rīgas Parauglipoģrafiijā Vienības galvē 11. Materiāli nodoti salikšanai 1970. gada 19. jūnijā. Parakstīts iespēšanai 1970. gada 7. jūlijā. JT00232. Pasūt. Nr. 895. Papīra formāts 70x108/16. 3,79 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedl. Melns 74.000. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

Dazi reakcionāri ASV senatori
apsauka, ka valsts strauji aug
notedriba

FAKTS

77124
Maksā 20 kap.

Senators: — Aug noziegumu skaits? Atļaujiet
apšaubīt!